

Защо Христос е трябвало да умре?

Е. Дж. Уагонър

Защо Христос е трябвало да умре?

Е. Дж. Уагонър

Настояща истина, Обединеното кралство

21 септември 1893 г.

9 ноември 1893 г., 30 август 1894 г.

maranathamedia.bg

Септември 2023 г

Съдържание

Въведение	3
Защо Христос трябвало да умре – Настоящата Истина, Великобритания, 21 септември 1893 г.	8
Помирение	10
Опрощение	14
Умилостивение - Настоящата истина, Великобритания, 9-ти ноември 1893 г	19
Справедливостта на милостта - Римляни 3:23-26 Настояща истина, Великобритания, 30 август 1894 г.	22
Задаване на въпроси към текста	22

Въведение

Ще заема началната страница на отличната книга на Кевин Дж. Мълинс, *Бог ли уби Исус*, за да се определи възгледа на християнството за смъртта на Кръста и защо той е бил необходим.

Ето как Джон Пайпър, основател на desiringgod.org, обяснява смъртта на Исус:

„Един от моите приятели, който беше пастор в Илинойс, проповядваше на група затворници в държавен затвор по време на Страстната седмица преди няколко години. В един момент от вестта си той направи пауза и попита мъжете дали знаят кой е убил Исус. Някои казаха, че войниците са го направили. Други, евреите. Някои казаха, Пилат. След като настъпи тишина, приятелят ми каза просто: **„Баща му го уби“**. ... Точно както Авраам вдигнал ножа върху гърдите на сина си Исаак, но след това го пощадил, защото в храста имало овен, така и **Бог Отец вдигнал ножа си върху гърдите на собствения си Син, Исус** — но не Го пощадил, защото той бил овенът; той бил заместникът.” (Джон Пайпър, *Кой убил Исус? Desiringgod.org*)

Учението, че Бог е убил Сина Си, вместо да убие нас, се нарича „наказателно заместващо изкупление“. Ето как определя това *Уикипедия*:

„Теорията за наказателното заместване учи, че Исус е претърпял наказанието за греховете на човечеството. Наказателното заместване произтича от идеята, че божественото опрощение трябва да задоволи божествената справедливост, тоест, че **Бог не желае или не може просто да прости греха, без първо да изисква удовлетворение за него.** ”

Ето как е дефинирано от друг християнски уебсайт *gotquestions.org*:

„Най-просто казано, библейската доктрина за наказателна замяна твърди, че жертвата на Исус на кръста заема мястото на наказанието, което трябва да понесем за нашите грехове. **В резултат на това Божията справедливост е удовлетворена и тези, които приемат Христос, могат да бъдат простени и помирени с Бог.** Думата наказателен означава „свързан с наказание за престъпления“, а заместване означава „действие на лице, което заема мястото на друго“. И така, **наказателното заместване е акт на лице, което поема наказанието за нечий други престъпления** ... Наказателното заместване е представено ясно в Библията.“

Тези идеи относно смъртта на Христос, справедливостта и изкуплението са оформени, подхранвани и развити от римокатолическата институция, но все пак са лансирани в протестантската теология под формата на наказателна замяна.

Християнската доктрина за правдата чрез вяра е изградена върху предпоставката, че Божията справедливост трябва да бъде удовлетворена със смърт. Кръвта трябва да изтича от невинен заместител, равен на Бога. За тези, които изразяват вяра в този заместител, се казва, че са праведни чрез вяра.

Събрах тук три статии от Е. Дж. Уагонър от годините 1893 и 1894. В тези статии ще намерите дестилирани някои от най-чистите принципи на праведност чрез вяра. Но ключовата тема, която се появява, е диаметрално противоположна на християнската доктрина за удовлетворената справедливост. Ето един от няколкото примера

Ние оставихме въпроса за помирението точно там, където Писанията го поставят; и въпреки че имат много да кажат за необходимостта човек да се помири с Бога, те нито веднъж

не намекват за такова нещо като необходимостта Бог да се помири с човека. Да се намекне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септември 1893 г.)

Уагонър открито оспорва общоприетото християнско учение за това, че смъртта на Христос, удовлетворява Божията справедливост, представяйки тази идея като идваща от езичеството и минаваща през Римската църква.

Библията говори за кръвта на Исус Христос, която ни очиства от греха (1 Йоан 1:7). Християнството учи, че кръвта на Христос ни помирява с Бог чрез умилостивяване на Божията справедливост, но Уагонър представя напълно различен възглед:

Но как става така, че проливането на кръв, дори кръвта на Христос, може да премахне греховете? Просто защото кръвта е животът. „Защото животът на плътта е в кръвта; и Аз ви я дадох на олтара, за да правите умилостивение за душите си, защото кръвта е тази, която прави умилостивение за душата.“ Лев. 17:11. Така че, когато четем, че без проливането на кръв няма опрощение, знаем, че това означава, че никакви грехове не могат да бъдат отнети, освен чрез живота на Христос. В Него няма грях; следователно, когато Той предава живота Си на една душа, тази душа веднага се очиства от греха. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септември 1893 г.)

Мнозина са шокирани, когато представяме на хората, че не Бог, а по-скоро човекът е изисквал кръста, но Уагонър бил първият, който изразил това:

Разбира се, идеята за умилоствение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Е. Дж. Уагонър, *Справедливостта на милостта, Настоящата истина, Великобритания*, 30 август 1894 г.

Напълно невъзможно е да се твърди, че вестта от 1888 г. е препотвърждаване на протестантската доктрина за праведност чрез вяра, тъй като протестантската верска система е изградена върху теологията на умилоствивяването, извлечена от принципите на езичеството и е пророкувана от Данаил в Данаил 8-ма глава.

Тези три статии трябва да бъдат внимателно проучени и усвоени. Докато някои адвентни ръководители твърдят, че Уагонър се е отклонил от истината още през 1892 г., Елън Уайт пише:

Господ в Своята голяма милост изпрати най-ценно послание на Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изведе по-видно пред света издигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Поръчителя; приканва хората да приемат правдата на Христос, която се проявява в подчинението на всички Божии заповеди. Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 91 (1895 г.)

Тя пише това през 1895 г. Статиите, които представяме тук, са от 1893 г. и 1894 г., което е преди Елън Уайт да одобри тяхната вест за праведност чрез вяра.

Толкова много принципи изразени тук ми доставят голяма радост. Фактът, че тези неща са били скрити за църквата на остатъка, е абсолютно доказателство за нейното лаодикийско състояние. Включвам себе си в тази диагноза, защото досега не разбирах истинската стойност на тези статии и истинското им значение.

Рамката, дадена ни сега като народ, основана на Идентичностните войни, Божествения модел, канала на благословенията, настоящия кръст и характера на Бога, намира своите основи във вестта от 1888 г. Събраните тук статии свидетелстват за тази истина.

Преминете ред по ред през тях и се молете светлината да може да огрее ума ви. Те ще осигурят съвършената основа за вестта, която сега се представя от движението Баща на любовта.

Ейдриън Ибънс

11 септември 2023 г

Защо Христос трябвало да умре – Настоящата Истина, Великобритания, 21 септември 1893 г.

Фактът, че този въпрос е зададен напълно сериозно от активен християнин, е достатъчна причина да го разгледаме, освен факта, че засяга самата сърцевина на християнството. Това показва, че основните принципи на Евангелието не са толкова общоразбрани, колкото хората са склонни да си представят. Това не е така, защото са толкова неясни и сложни, че да надхвърлят обикновеното разбиране, а защото са били така плътно обвити в мъглата на теологичните термини. Тези термини са намерение на хората и нямат нищо общо с Писанията. Ако се задоволяваме с простите твърдения на Библията, ще видим колко бързо нейната светлина разсейва мъглата на теологичните спекулации.

„И Христос веднъж пострада за греховете, Праведният за неправодещите, за да ни доведе при Бога, като беше умъртвен по плът, но съживен чрез Духа.“ 1 Петър 3:18. Това е достатъчен отговор, но ще четем по-нататък. „Това е вярно слово и достойно за всяко приемане, че Христос Исус дойде на света, за да спаси грешниците.“ 1 Тим. 1:15. „Знаете, че Той се яви, за да отнеме греховете ни, и в Него няма грях.“ 1 Йоан 3:5. „Кръвта на Исус Христос, Неговия Син ни очисти от всеки грях.“ 1 Йоан 1:7

Прочетете отново: „Защото, когато бяхме още без сила, в определеното време Христос умря за нечестивите. Защото едва ли някой ще умре за праведен човек; но може би за добър човек някои все пак биха се осмелили да умрат. Но Бог препоръчва Своята любов към нас, в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас. Много повече сега, оправдани чрез Неговата кръв, ще бъдем спасени от гнева чрез Него. Защото, когато бяхме врагове, бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, много повече, сега като се помирихме, ще бъдем спасени чрез Неговия живот.“ Рим. 5:6-10.

Още веднъж: „И вас, които някога бяхте врагове и отчуждени в ума си чрез нечестиви дела, сега Той примири в тялото на плътта Си чрез смъртта, за да ви представи святи, непорочни и безукорни в Неговите

очи.“ Кол. 1:21, 22. „И тъй, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото отмина; ето, всичко стана ново. И всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исус Христос и ни е дал служението на помириенето; а именно, че Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си, без да вмениява прегрешенията му; и е поверил на нас словото на помириенето.“ 2 Кор. 5:17-19.

Всички хора са съгрешили. Рим. 3:23; ст. 12. Грехът е вражда срещу Бог. „Плътският ум е вражда срещу Бога; защото той не се подчинява на Божия закон, нито пък може.“ Рим. 8:7. **В един от цитираните по-горе текстове четем, че хората се нуждаят от помирение, защото са врагове в умовете си чрез нечестиви дела. Следователно, тъй като всички хора са съгрешили, следва, че всички са по природа врагове на Бог; това четем също и в Рим. 5:10, цитиран по-горе.**

Но грехът е смърт. „Да си плътски настроен е смърт“. Рим. 8:6. „Чрез един човек грехът дойде на света и чрез греха смъртта“. Рим. 5:12. Смъртта дойде чрез греха, защото грехът носи смъртта, скрита в себе си. "Жилото на смъртта е грехът." 1 Кор. 15:56. Грехът, когато се развие, ражда смърт. Яков 1:15.

Грехът е смърт поради причината, че е вражда срещу Бога. Бог е „живият Бог“. При Него е „изворът на живота“. Пс. 36:9. Христос е наречен „Авторът на живота“. Деяния 3:15, странично поле. Животът е великата характеристика на Бог. "Той дава на всички живот, и дишане, и всичко." Деяния 17:25. „В Него живеем, и се движим, и съществуваме; “ „защото сме Негово потомство“. Стих 28. Животът на Бог е източникът на всяко създадено нещо; и без Него не може да има живот.

Но праведността, както и животът, е голямата характеристика на Бог. "В Него няма неправда." Пс. 92:15. „Що се отнася до Бог, Неговият път е съвършен.“ Пс. 18:30. Тъй като животът на Бог е източникът на целия живот и всички зависят от Него, от това следва, че Неговата праведност е стандартът за праведност на всички интелигентни същества; защото

Божият живот не е нищо друго освен правда. Следователно животът и правдата са неразделни. "Да бъдеш духовно настроен е живот." Рим. 8:6.

Тъй като Божият живот е стандартът на праведността, очевидно е, че всичко, което е различно от Божия живот, е неправда; и „всяка неправда е грях“. Но ако животът на някое същество е различен от живота на Бог, това трябва да е, защото не е позволено на Неговия (Божия) живот свободно да протича през това същество. Но където го няма Божият живот, има смърт. Който не е в хармония с Бога е във вражда с Него - има смърт, действаща в него, и смъртта е неизбежния му дял. Така че заплатата на греха не е смърт чрез произволен указ. Това произтича от самата природа на нещата. Грехът е противопоставяне на Бог - бунт срещу Него - и е напълно чужд на Неговото същество. Това е отделяне от Бога, а отделянето от Бога е смърт, защото няма живот извън Него. Всички, които Го мразят, обичат смъртта.

Нека сега обобщим случая на връзката между естествения човек и Бог. (1) Всички са съгрешили. (2) Грехът е вражда срещу Бог; това е бунт. (3) Грехът е отчуждение от Бог; хората са отчуждени и врагове в умовете си чрез нечестиви дела. Кол. 1:21. (4) Грешниците са „отчуждени от живота на Бог“. Еф. 4:18. Но Бог в Христос е единственият източник на живот за вселената и следователно всички, които по този начин са отчуждени от Неговия праведен живот, са по самото естество на нещата обречени на смърт. "Който има Сина, има живот; а който няма Божия Син, няма живот." 1 Йоан 5:12.

Помирение

От всичко казано дотук е много очевидно, че единствената цел, която Христос можел да има при идването си на земята и умираването си за хората, било помириенето на човека с Бог, за да може той да има живот. "Аз дойдох, за да имат живот." Йоан 10:10. „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си.“ 2 Кор. 5:19. „И вас, които някога сте били отчуждени и врагове в ума си чрез нечестиви дела, сега Той

помири в тялото на плътта Си чрез смъртта, за да ви представи святи, непорочни и покорни в Неговите очи.“ Кол. 1:21, 22. Христос страда за греховете, праведният за неправедните, „за да ни доведе при Бога“. 1 Петър 3:18. „Ако когато бяхме врагове, се помирихме с Бога чрез смъртта на Сина Му, много повече, като се помирихме, ще се спасим чрез живота Му.“ Рим. 5:10.

„Но“, ще каже някой, „Вие оставихте помирението изцяло от страната на хората; винаги са ме учили, че смъртта на Христос помири Бог с човека; че Христос умря, за да задоволи Божията справедливост и да Го умилостиви.“ Е, ние оставихме въпроса за помирението точно там, където Писанията го поставят; и докато те имат много да кажат за необходимостта човек да се помири с Бога, те нито веднъж не намекуват за такова нещо като необходимостта Бог да се помири с човека. Да се намекуне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва.

Спрете за момент и помислете какво означава помирението. Наличието на вражда е единствената необходимост за помирение. Където няма вражда, няма нужда от помирение. Човекът по природа е отчужден от Бога; той е бунтар, пълен с вражда. Следователно човек трябва да се помири - да бъде премахната враждата му. Но Бог няма вражда в Своето същество. "Бог е любов." Следователно няма нужда Той да бъде примирен; няма възможност за такова нещо, защото не може да има помирение там, където не е имало вражда.

Отново: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:16. Със сигурност тези, които казват, че смъртта на Христос е помирила Бог с хората, са забравили този благословен текст. Те биха разделили Отец и Сина, превръщайки първия във враг, а втория в приятел на човека. Но Божието сърце беше толкова

преизпълнено с любов към падналия човек, че Той „не пощади собствения Си Син, но Го предаде за всички нас“; и правейки това, Той даде Себе Си, защото „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си“. Апостол Павел говори за „Божията църква, която Той придоби със собствената Си кръв“. Деяния 10:28. Това ефективно премахва идеята, че е имало някаква вражда към човека от страна на Бог, та Той да трябва да бъде помиряван. Смъртта на Христос беше израз на чудесната Божия любов към грешниците.

Помислете още какво означава помирението. Това означава промяна от страна на помирения. Ако някой има враждебност в сърцето Си към друг, трябва да настъпи радикална промяна в него, преди да се помири. Така е при човека. „Ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново. И всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исус Христос.“ 2 Кор. 5:17, 18. Но да се говори за необходимостта Бог да се помири с човека, означава не само да се каже, че Той е лелеял враждата в сърцето Си, но и да се каже, че Бог е бил частично грешен и че е трябвало да настъпи промяна и в Него както при човека. Ако не беше в невинността на невежеството, че хората говорят, че Бог се е помирил с хората, това би било богохулство. Това е едно от „надутите неща и богохулства“, които папството е говорило срещу Бог. Нека не го повтаряме.

Бог е. Той не може да бъде различен от Себе Си и да бъде Бог. Той е абсолютно и непроменимо съвършенство. Той не може да се промени. Чуйте Го: „Аз съм Господ, не се променям; затова вие, синове на Яков, не се изстребихте.“ Малахия 3:6. Вместо да се налага да се променя и да се помирява с грешния човек, за да може да го спаси, единствената надежда за неговото спасение е фактът, че Той никога не се променя, а е вечна любов. Той е източникът на живота и стандартът на живота. Когато някои същества са различни от Него, разликата е от тяхна страна, а не от Негова. Той е фиксираният стандарт, към който всички трябва да се придържат, ако искат да живеят. Бог не може да се промени, за да се приспособи към желанията на грешните хора, не просто защото

такава промяна би понижила Неговото достойнство и би направила Неговото управление нестабилно, но тъй като Той не може да бъде различен от Себе Си: „Този, който идва при Бог, трябва да вярва, че Той е“ (бел. прев. Версия на крал Джеймс).

Само една мисъл относно идеята, че смъртта на Христос е била необходима, за да се удовлетвори възмутената справедливост. Смъртта на Христос била необходима, за да се задоволи любовта на Бог. „Бог доказва любовта Си към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“ Римляни 5:8. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син“. Справедливостта щеше да бъде въздадена чрез бързата смърт на грешната раса. Но Божията любов не можеше да изтърпи това. Така че ние сме оправдани безплатно чрез Неговата благодат, чрез изкуплението, което е в Христос Исус. Чрез вяра в Неговата кръв, Божията правда – която е Неговият живот – е обявена за наша и по този начин Той е справедлив и в същото време оправдава този, който вярва в Исус. Римляни 3:21-26. Причината, поради която беше необходимо Христос да умре, за да могат хората да бъдат спасени, ще бъде разгледана в следващото издание на тази статия.

Защо се спираме толкова дълго на факта, че човек трябва да се помири с Бога, а не Бог с човека? Защото само в това е надеждата на човека. Ако Бог някога е имал някаква вражда в сърцето Си срещу хората, винаги ще възниква мъчителната мисъл: „Може би Той все още не е достатъчно успокоен, за да Ме приеме; със сигурност Той не може да обича толкова виновно същество като мен.“ И колкото повече човек осъзнаваше вината си, толкова по-голямо щеше да бъде съмнението му. Но когато знаем, че Бог никога не е имал никаква вражда към нас, но че ни е възлюбил с вечна любов и ни е възлюбил толкова много, че е предал Себе Си за нас, за да можем да се помирим с Него, ние можем с радост да възкликнем: "Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?"

Опрощение

От грехопадението насам, хората търсят свобода от греха или поне от неговите последствия. За съжаление обаче огромното мнозинство са го търсили по грешен начин. Именно с лъжа относно характера на Бог, Сатана причини първия грях и оттогава той енергично се опитва да накара хората да повярват в тази лъжа. Той беше толкова успешен, че масата от човечеството смята Бог за суров и несъчувствителен. Същество, което гледа на човека със студен критичен поглед и което би предпочело да унищожи, отколкото да спаси. Накратко, Сатана до голяма степен е успял да се постави на мястото на Бог в умовете на хората.

Така голяма част от поклонението на езичниците е и винаги е било поклонение на дявола. „Но аз казвам, че нещата, които езичниците жертват, жертват ги на бесовете, а не на Бога; а аз не желая да имате общение с бесовете.“ 1 Коринтяни 10:20. **Следователно цялото езическо поклонение произтича от идеята, че трябва да се направи жертва, за да се успокои гнева на техния Бог. Понякога тази жертва е под формата на материална собственост, но често е и личност. Така се появили големите орди от монаси и отшелници сред езичниците, а по-късно и сред мнимите християни, които заимствали идеите си за Бог от езичниците. Те мислели да спечелят благоволенieto на Бог, като се бичуват и измъчват.**

Пророците на Ваал се режат с ножове, „докато от тях бликна кръв“ (3 Царе 18:28), надявайки се по този начин да накарат своя бог да ги послуша. Със същата идея за Бог хиляди така наречени християни са носили облекла от козина, ходели са боси по стъкло, правили са поклоннически пътувания на колене, спали са на твърдия под или на земята и са се бичували с тръни, гладували са почти до смърт, и са си поставяли най-невъзможните задачи. Но никой никога не намерил мир по нито един от тези начини, защото никой човек не може да изведе от себе си това, което не е в него - правдата и мирът не са в човека.

Понякога тази идея за умилоствивяване на Божия гняв е приемала по-лесна форма, тоест по-лесна за поклонниците. Вместо да пожертват себе си, те са жертвали други. Човешките жертвоприношения винаги са били в по-голяма или по-малка степен свързани с езичеството. Хората потръпват, когато четат за човешки жертви, принасяни от древните жители на Мексико и Перу и от друидите; но изповядваното (не истинско) християнство има своя ужасен списък. Дори така наречената християнска Англия е направила стотици всеизгаряния на хора с цел да отклони Божия гняв от страната. **Навсякъде, където има религиозно преследване в каквато и да е степен, то произтича от погрешната идея, че Бог изисква жертва. Това показват думите на Христос към Неговите ученици: „Идва време, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че служи на Бога“. Йоан 16:2. Цялото такова поклонение е било поклонение на дявола, а не поклонение на истинския Бог.**

Тук просто някой се сети, че в Евреи 9:22 се казва: „Без проливане на кръв няма прошка;“ и това го кара да мисли, че все пак Бог е изисквал жертва, преди да прости на човека. Много е трудно за ума да се освободи от идеята, получена като наследство от езичеството, чрез папството, че Бог е бил толкова ядосан на човека за съгрешаването му, че не може да бъде смекчен, без да види как се пролива кръв. За Него нямало разлика чия е кръвта, стига някой да бъде убит; и че тъй като животът на Христос беше по-ценен от живота на всички хора, Той Го е приел като техен заместител. Това е почти брутален начин за излагане на случая, но това е единственият начин, по който той може да бъде представен истински. Езическата концепция за Бог е брутална, колкото позорна за Бога, толкова и обезсърчаваща за човека; и на тази езическа идея е било позволено да оцвети твърде много текстове от Писанието. Тъжно е да си помислим колко много хора, които наистина обичаха Господ, са дали повод на Неговите врагове да богохулстват.

„Без проливането на кръв няма прошка (англ. remission).“ Какво е прошка? Това означава просто „изпращане“. Какво трябва да бъде простено или изпратено? Нашите грехове, защото четем, че „чрез вяра в

Христовата кръв се проявява Божията правда за опрощаване на миналите грехове, заради Божието търпение“. Римляни 3:20. Тогава научаваме, че без проливането на кръв няма изпращане на грехове.

Каква кръв отнема греховете? Само кръвта на Христос, „защото под небето няма друго име, дадено на хората, чрез което да се спасим“. „Знаете, че Той се яви, за да отнеме греховете ни; и в Него няма грях.“ 1 Йоаново 3:5. „Като знаете, че бяхте изкупени не с тленни неща, със сребро и злато, от вашия суетен начин на живот, предаден от бащите ви; но със скъпоценната кръв на Христос, като на непорочен и неопетнен Агнец.“ 1 Петрово 1:18, 19. „Ако ходим в светлината, както Той е в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Исус Христос, Неговия Син, ни очиства от всеки грях.“ 1 Йоаново 1:7.

Но как става така, че проливането на кръв, дори кръвта на Христос, може да премахне греховете? Просто защото кръвта е животът. „Защото животът на плътта е в кръвта; и аз ви я дадох на олтара, за да направите умилоствение за душите си, защото кръвта е тази, която прави умилоствение за душата.“ Лев. 17:11. Така че, когато четем, че освен проливането на кръв няма опрощение, знаем, че това означава, че никакви грехове не могат да бъдат отнети, освен чрез живота на Христос. В Него няма грях; затова, когато Той предаде живота Си на една душа, тази душа веднага се очиства от греха.

Помнете, че Христос е Бог. „Словото беше Бог“, „и Словото стана плът и обитаваше между нас“. „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си.“ Бог предаде Себе Си в Христос за хората, защото сме чели за „Божията църква, която Той придоби със собствената Си кръв“. Човешкият Син, в Когото беше Божият живот, дойде да служи „и да даде живота Си откуп за мнозина“. Матей 20:28.

Затова случаят стои така: Всички съгрешиха. Грехът е вражда срещу Бога, защото е състояние на отчуждение от живота на Бог. Следователно грехът е смърт. Тогава единственото нещо, от което човекът се е нуждаел, е животът и това е единственото нещо, което Христос дойде да даде. В

Него имаше живот, който грехът не можеше да докосне и който можеше да триумфира над смъртта. Неговият живот е светлината на хората. Една единствена светлина може да създаде десет хиляди други светлини и пак да не намалява. Без значение колко слънчева светлина получава всеки човек, има точно толкова за всички останали; и ако имаше сто пъти повече хора на земята, отколкото има, слънчевата светлина нямаше да е по-малко за всеки от тях, отколкото сега. Така е и със Слънцето на правдата. Той може да даде живота Си на всички и да му остане още толкова.

Христос дойде да предаде Божия живот на хората, защото това е, което им липсва. Животът на всички ангели в небето не би могъл да отговори на изискванията на случая; не защото Бог беше толкова неумолим, а защото те не биха могли да дадат никакъв живот на човека. Те нямаха живот в себе си, а само живота, който Христос им даде. Но Бог беше в Христос и в Него Божият вечен живот можеше да бъде даден на всеки, който би го получил. **Спомнете си, че давайки Своя Син, Бог даде Себе Си и ще видите, че жертва не беше поискана, за да задоволи Божиите възмутени чувства, а че, напротив, Божията неизразима любов Го накара да пожертва Себе Си, за да сломи човешката вражда и да ни помири със Себе Си.**

„Но защо Той не можеше да ни даде живота Си, без да умре?“ С други думи, защо Той не можа да ни даде живота Си и все още не го дава (бел. прев. без да умира)? **Имахме нужда от живот и само Христос имаше живот, който да даде; но даването на живот е умирање. Неговата смърт ни помирява с Бог, при условие че я направим наша чрез вяра. Ние сме примирени с Бог чрез смъртта на Христос, защото умирайки, Той се отказа от живота Си и го даде на нас. Направени участници в живота на Бога, чрез вяра в смъртта на Христос, ние сме в мир с Него, защото един живот е и в двама ни. Тогава ние сме „спасени чрез Неговия живот“.** Христос умря, но все още живее и животът Му в нас ни държи обединени с Бог. **Предаването на живота Му ни**

освобождава от греха, а продължаването му в нас ни предпазва от греха.

„В Него беше животът и животът беше светлината на човеците.“ Йоан 1:4. Исус каза: „Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.“ Йоан 8:12. Сега можем да разберем как става така, че ако ходим в светлината, както Той е в светлината, ние имаме общение един с друг и кръвта на Исус Христос, Неговия Син, ни очиства от всеки грях.“ Неговата светлина е Неговият живот; ходенето в светлината е ходенето в Неговия живот; и когато ходим по този начин, Неговият живот тече през нас - един жив поток, очистващ от всеки грях.“ „Благодаря на Бога за Неговия неописуем дар.“ Неговият живот е светлина и ще разсее целия мрак на земята. В Неговата светлина (живота) ще видим светлина. Само когато разглеждаме трудните въпроси в светлината на Неговия живот, можем да ги разберем.

"Какво ще кажем тогава за тези неща? Ако Бог е с нас, кой може да бъде против нас? Този, който не пощади собствения Си Син, но Го предаде за всички нас, как няма да ни даде заедно с Него и всичко свободно?" Римляни 8:31, 32. Нека слабият и уплашен грешник се осмели и довери на Господа. Ние нямаме Бог, който изисква жертва от човека, а такъв, който в любовта Си е принесъл Себе Си в жертва. Ние дължим на Бог живот в съвършена хармония с Неговия закон; но тъй като нашият живот е точно обратното на това, Бог в Христос е заменил нашия собствен живот и така ние можем да принесем „духовни жертви, приемливи за Бога чрез Исус Христос“. Тогава „нека Израил се надява на Господа; защото у Господа има милост и у Него има изобилно изкупление. И Той ще изкупи Израил от всичките му беззакония“. Псалм 130:7, 8.

Умилоствивение - Настоящата истина, Великобритания, 9-ти ноември 1893 г

"И Той е умилоствивението за нашите грехове; и не само за нашите, но и за греховете на целия свят." Ако хората позволят на Библията да обясни сама себе си, вместо да се опитват да я обясняват, много трудности биха били спестени. **Всички логически дефиниции са извлечени от езичеството, тъй като теологията е основно изучаване на езическата философия.** Хората са погледнали в човешкото сърце, за да намерят Бог, вместо да погледнат в Неговото слово и Неговите дела. Съответно те са мислили за Бог като за същество, чийто гняв срещу хората трябва да бъде успокоен чрез жертва; и историята на религията в света до голяма степен е история на опитите на хората да измислят някаква жертва, която да "умилостиви Божествената справедливост и да спечели Божественото благоволение". Хората са наказвали себе си почти до смърт и са преследвали други до смърт, защото са смятали, че Бог го изисква от тях като цена за Неговото благоволение. Това е човешката идея за умилоствивение, но не и Божията.

Ако вместо дългата дума "умилоствивение" използваме думата "жертва", ще опростим много нещата, защото по-кратката дума е по-често срещана. Тогава нека си припомним, че самият Бог е осигурил жертвата или умилоствивението. Така четем: „Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава; бидейки оправдани даром чрез Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус; Когато Бог постави за умилоствивение чрез вяра в Неговата кръв, обявявайки Своята правда за опрощаване на миналите грехове, заради Божието търпение." Римляни 3:23-25.

Забележете, че Бог е този, който е посочил Христос като умилоствивение или жертва. **След това, тъй като Бог осигурява жертвата за греха, със сигурност не може да има вражда срещу грешниците.** „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:16. „Бог

е любов“ (1 Йоаново 4:16); но „плътският ум е враждебен на Бога; защото той не се подчинява на Божия закон, нито пък може“. Римляни 8:7. Враждата, която трябва да бъде успокоена, е изцяло от страна на хората, а Бог, срещу когото сме съгрешили, осигурява средствата за помирение. За Христос четем:

„Защото на Отца беше угодно в Него да обитава цялата пълнота; и след като направи мир чрез кръвта на Неговия кръст, чрез Него да примири всичко със Себе Си; чрез Него, казвам, независимо дали са земните, или небесните. И вас, които някога сте били отчуждени и врагове в ума си чрез нечестиви дела, сега Той примири в тялото на плътта Си чрез смъртта, за да ви представи святи, непорочни и безукорни в Неговите очи.“ Колосяни 1:19-22.

Сега си спомнете, че „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си“ и ще видите, че Самият Бог е направил жертвата за нас. Чрез смъртта на Христос ние сме помирени и Бог беше в Христос, като този който помири света. Словото, което стана плът и което беше предложено на кръста, беше Бог.

Би било невъзможно човек да направи жертва, която да изкупи греха. „С какво да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? С всеизгаряния ли ще дойда пред Него, с едногодишни телета? Ще бъде ли доволен Господ от хиляди овни или от десет хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на тялото си - за греха на душата си? Той ти показва, о, човече, какво е добро; и какво иска Господ от теб, освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено с твоя Бог?“ Михей 6:6-8.

Дори човешка жертва не би била полезна, не защото Бог изисква нещо по-ценно, а защото не може да премахне греха. Жертвата, която Бог осигурява и която само Той може да осигури, е тази, която ще премахне греха и по този начин ще унищожи враждата, която е в човешкото сърце срещу Бог. Бог ни дава Своя живот в Христос и този живот може да премахне греха, както беше демонстрирано от факта,

че той е победил смъртта. "Няма никой добър освен един Бог." Следователно единственият начин, по който човек може да стане добър, е да бъде изпълнен с живота на Бог и това Той ни дава безплатно в Христос.

Защо хората не вярват на Господ и не Го приемат така, както Той се разкрива? Единствената причина е, както беше посочено преди, че те се съветват със собствените си сърца, а не с Бога. Те не се приближават достатъчно до Господа, за да Го опознаят. На Него принадлежи силата, но Неговата милост е равна на силата Му. „Бог е любов“ и следователно колкото повече научаваме за силата Му, като толкова по-могъща трябва да познаваме и любовта Му. Когато вкусим и продължим да вкусваме и видим, че Господ е добър, ние ще станем глухи за всички инсинуации на Сатана, без значение под каква маска идват.

Справедливостта на милостта - Римляни 3:23-26 Настояща истина, Великобритания, 30 август 1894 г.

Последният урок [не е в тази книжка] ни показва, че тъй като всички хора са обявени за виновни от закона, не може да има праведност в закона за никой човек и в следствие на това, ако хората останат сами със закона, няма да има надежда за нищо. Законът е само писмено изявление за Божията праведност и затова не може да придаде праведност; но Бог е жив Бог и Неговата правда е жива правда; Неговият Дух има всепроникваща сила и затова Той може да вложи собствената Си праведност във всички, които вярват; защото вярата е приемането на Бог в сърцето. В приемането на тази праведност „няма разлика; защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава; бидейки оправдани даром чрез Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус; Когато Бог е посочил като умилоствие чрез вяра в Неговата кръв, за да обяви Неговата правда за опрощаване на миналите грехове, заради Божието търпение; да обяви, казвам, в това време Неговата правда, за да бъде Той праведен и оправдаващ този, който вярва в Исус.“

Задаване на въпроси към текста

Как се проявява Божията правда извън закона?

„Чрез вяра в Исус Христос“.

В кого се проявява?

„Към и във всички, които вярват“.

Каква разлика се прави между хората?

— Няма разлика.

Защо няма?

"Защото всички съгрешиха."

От какво се лишават хората в греха?

„Всички съгрешиха и са лишени от Божията слава.“

Докато са в това състояние, какво получават вярващите?

„Биват оправдани“.

Как са оправдани?

„Безплатно“.

Поради какво?

„Поради милостта Му“.

Чрез какво?

„Чрез изкуплението, което е в Христос Исус“.

Как се стигна до това?

"Когато Бог е посочил."

За какво?

„Да бъде умилоствение“.

„С какви средства?

„Чрез вяра в Неговата кръв“.

Какво декларира Той?

„Обявява Своята правда“.

Чия праведност декларира Той?

Божията правда – правдата на Този, който Го е поставил отпред. Вижте Пс. 40:6-10.

Каква е Божията правда, обявена в Христос?

„За опрощаване на миналите грехове“.

На какво е това проявление?

На „Божие то търпение“.

Защо Божията праведност е обявена за опрощаване на греховете?

„За да бъде Той праведен и оправдаващ този, който вярва в Исус“.

"Няма разлика." - В какво няма разлика? Няма разлика в начина, по който хората получават праведност. И защо не се прави разлика в начина

на оправдаване на хората? Защото „всички съгрешиха“. Петър, разказвайки на евреите за своя опит в първото проповядване на Евангелието на езичниците, казва: „Бог, Който знае сърцата, свидетелства за тях, като им даде Светия Дух, както направи и на нас; и не направи разлика между нас и тях, очиствайки сърцата им чрез вяра.“ Деяния 15:8, 9. „От сърцата на хората,“ не на една класа хора, а на всички хора, „излизат зли мисли“ и т.н. Марко 7:21. Бог знае сърцата на всички хора, че всички са еднакво грешни и затова Той не прави разлика в Евангелието за различните хора.

„Една кръв.“ – Този урок е един от най-важните, които трябва да се научат от мисионера, независимо дали работи у дома или в чужбина. Тъй като Евангелието се основава на принципа, че няма разлика между хората, абсолютно важно е служителят на Евангелието да признае този факт и винаги да го има предвид. Бог „направи от една кръв всички човешки народи, за да живеят по цялото лице на земята“. Деяния 17:26. Всички хора не само са от една кръв, но са и от „един вид плът“. 1 Коринтяни 15:39. Голямата задача на посланието до римляните, както изглеждаше до този момент, е да покаже, че що се отнася до греха и спасението, няма абсолютно никаква разлика между хората от всички раси и условия в живота. Едно и също Евангелие трябва да се проповядва на евреина и на езичника, на роба и на свободния човек, на княза и на селянина.

„Лишиха се“ (англ. да не достигнеш) - Хората обичат да си въобразяват, че това, което се нарича "недостатъци", не е толкова лошо, колкото истинските грехове. Така че за тях е много по-лесно да признаят, че са „проявили недостатък“, отколкото че са съгрешили и са постъпили нечестиво. Но тъй като Бог изисква съвършенство, очевидно е, че "недостатъците" са грехове. Може да звучи по-приятно, ако се каже, че един счетоводител е "недостатъчен" в сметките си, но хората знаят, че причината за това е, че е взел чуждо или краде. Когато съвършенството е стандарт, няма разлика в резултата, дали не му достига много или малко, щом като не му достига. Основното значение на греха е „да пропуснеш

целта“. И в състезание по стрелба с лък, човекът, който няма сили да изпрати стрелата си в целта, въпреки че мерникът му е добър, губи също толкова сигурно, колкото и онзи, който стреля над целта.

„Божията слава.“ – От текста научаваме, че Божията слава е Неговата правда. Забележете, причината, поради която всички са лишени от Божията слава е, че всички са съгрешили. Фактът е ясен, че ако не бяха съгрешили, нямаше да се лишат от нея. Самото лишаване от слава се състои в грях. Човекът в началото беше "увенчан със слава и чест" (Евреи 2:7), защото беше праведен. При грехопадението той загуби славата и затова сега трябва да „търси слава, чест и безсмъртие“. Христос можеше да каже на Отца: „Славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях“, защото в Него е Божията правда, която Той е дал като безплатен дар на всеки човек. Част от мъдростта е да получиш правда; и "тези, които са мъдри, ще блестят."

„Да бъдеш оправдан.“ – С други думи, да бъдеш праведен. Да оправдаеш означава да направиш праведен. Бог доставя точно това, което липсва на грешника. Нека никой читател не забравя простото значение на оправданието. Някои хора имат идеята, че има много по-високо условие, което християнинът да изпълни, отколкото да бъде оправдан. Това означава, че има по-високо условие, което човек да изпълни, отколкото да бъде облечен отвътре и отвън с Божията праведност. Това не може да бъде.

„Безплатно.“ – „Който иска, нека вземе даром водата на живота“. Тоест нека я вземе като подарък. Затова в Исая 55:1 четем: „О, всички, които сте жадни, елате при водата, и които нямате пари; елате, купете и яжте; да, елате, купете вино и мляко без пари и без цена.“ Именно посланието до римляните довежда до Реформацията в Германия. Хората са били научени да вярват, че начинът да получат праведност е да я купят или с упорит труд, или с плащане на пари. Идеята, че хората могат да я купят с пари, сега не е толкова често срещана, колкото тогава; но има много хора, които не са католици, които смятат, че трябва да се извърши някакво дело, за да я получат

Да превърнем молитвата в дело. Веднъж писателят разговаря с един човек относно праведността като безплатен дар от Бог, докато мъжът твърдеше, че не можем да получим нищо от Господ, без да направим нещо за това. На въпроса какво трябва да направим, за да спечелим опрощение на греховете, той отговори, че трябва да се молим за това. Именно с тази идея за молитвата римският или хиндуисткият поклонник „казва“ толкова много молитви на ден, добавяйки допълнителен брой дни, за да компенсира пропуските. Но човекът, който "казва" молитва, не се моли. Езическата молитва, както например когато пророците на Ваал скачаха и се нарязваха (3 Царе 28:26-28), е дело; но истинската молитва не е. Един човек идва при мен и казва, че умира от глад. След това го питат дали му е дадено нещо и той казва, че е получил вечеря, но аз съм го накарал да работи за нея. На въпроса какво е трябвало да направи за това, той отговаря, че я е поискал. Едва ли би могъл да накара някого да повярва, че е работил за вечерята си! Истинската молитва е просто приемане с благодарност на Божиите безплатни дарове.

Изкуплението в Христос Исус - Ние сме направени праведни „чрез изкуплението, което е в Христос Исус“. Тоест чрез изкупителната способност, която е в Христос Исус, или „чрез неизследимото богатство на Христос“. Ефесяни 3:8. Това е причината да дойде при нас като подарък. Някой може да каже, че вечният живот в Божието царство е твърде велико нещо, за да ни бъде дадено без нищо. Така е и затова трябваше да бъде закупено, но тъй като ние нямахме нищо, което можеше да го купи, Христос го купи за нас и ни го дава безплатно, в Себе Си. Но ако трябваше да го купуваме от Него, можеше да го купим още в началото и да Му спестим задачата. "Ако правдата идва чрез закона, тогава Христос е умрял напразно." Галатяни 2:21. „Като знаете, че бяхте изкупени не с тленни неща, със сребро или злато, от вашия суетен начин на живот, предаден от бащите ви; но със скъпоценната кръв на Христос, като на непорочен и неопетнен Агнец." 1 Петрово 1:18, 19. Кръвта е животът. Левит 17:17. Следователно изкуплението, което е в Христос Исус, е Неговият собствен живот.

Христос е поставен отпред – Христос е този, когото Бог е поставил отпред, за да обяви Своята праведност. Сега, тъй като единствената правда, която е истинска правда, е тази на Бог и Христос е единственият, който е бил определен от Бог да я обяви на хората, очевидно е, че тя не може да бъде получена освен чрез Него. „Няма друго име под небето, дадено на човешките, с което да се спасим.“ Деяния 4:12.

Умилостивение - Умилостивението е жертвоприношение. Тогава изявлението е просто, че Христос е поставен като жертва за опрощение на нашите грехове. „Веднъж в края на света Той се яви, за да премахне греха чрез пожертване на Себе Си.“ Евреи 9:26. **Разбира се, идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилостивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да смекчи гнева Му, и че затова Той предлага Самия Себе Си като дар, чрез който да бъде успокоен.** „И вас, които някога сте били отчуждени и врагове в ума си чрез нечестиви дела, сега Той примири в тялото на плътта Си чрез смъртта.“ Колосяни 1:21, 22.

Езическо и християнско умилостивение - Християнската идея за умилостивението е изложена по-горе. **Езическата идея, която твърде често се поддържа от мними християни, е, че хората трябва да принесат жертва, за да успокоят гнева на своя бог.** Цялото езическо поклонение е просто подкуп за техните богове, за да бъдат благосклонни към тях. Ако мислеха, че техните богове са им много ядосани, те осигуряваха по-голяма жертва и затова в крайни случаи се принасяха човешки жертви. Те смятали, както поклонниците на Шива в Индия днес, че техният бог е бил доволен от кървавата гледка. Преследването, което се е извършвало в така наречените християнски страни в минали времена и до известна степен дори и сега, е само разкриване на тази езическа идея за умилостивение. Църковните водачи си въобразяват, че

спасението е чрез дела и че хората чрез дела могат да изкупят греха, и затова принасят онзи, когото смятат за непокорен, в жертва на своя бог, а не на истинския Бог, защото Той не е доволен от такива жертви.

Обявена праведност - Да обявиш праведност означава да изговориш праведност. Бог изговаря правда на човека и тогава той става праведен. Методът е същият като при сътворението в началото. „Той проговори и стана.“ „Ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е определил да ходим.“ Ефесяни 2:10.

Божията справедливост в изкуплението - Христос е поставен отпред, за да обяви Божията праведност за опрощаване на греховете, за да може Той да бъде справедлив и в същото време да оправдае този, който вярва в Исус. Бог оправдава грешниците, защото те са единствените, които се нуждаят от оправдание. Справедливостта на обявяването на грешника за праведен се крие във факта, че той действително е направен праведен. Всичко, което Бог обяви, че е така, е така. И тогава той става праведен чрез живота, даден му от Бог в Христос. Грехът е срещу Бог и ако Той желае да го прости, Той има право да го направи. Никой невярващ не би отрекъл правото на човек да пренебрегне престъпление срещу себе си. Но Бог не просто пренебрегва престъплението; Той дава живота си като неустойка. Така Той поддържа величието на закона и е справедлив, като обявява за праведен онзи човек, който преди е бил грешник. Грехът се опрощава и се изпраща далеч от грешника, защото грехът и правдата не могат да съществуват заедно и Бог влага собствения Си праведен живот във вярващия. **Така че Бог е милостив в Своята справедливост и справедлив в Своята милост.**

„Има широчина в Божията милост,
като широчината на море;
има доброта в Неговата справедливост,
която е и от свободата повече.“

Защо Исус е трябвало да умре?

Отговорът на този въпрос определя дали човек разбира праведността чрез вяра. Дали Бог изисква кръста, за да плати за греховете ни? Неговата справедливост ли е изисквала това?

Разбира се, идеята за умилоствие или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Е. Дж. Уагонър, *Справедливостта на милостта, Настоящата истина, Великобритания, 30-ти август 1894 г.*

Уагонър разкрива силата на малкия рог от Даниил 8-ма глава, произтичаща от езичеството и идваща в християнството, когато казва:

Ние оставихме въпроса за помирието точно там, където Писанията го поставят; и докато те имат много какво да кажат за необходимостта човек да се помири с Бога, те нито веднъж не намекват за необходимостта Бог да се помири с човека. Да се намекне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва. Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септември 1893 г.*

В тази книжка са представени три статии от Е. Дж. Уагонър от периода между 1893 и 1894 г., излагащи библейските основи на християнството, които да ви предоставят истинско разбиране за праведността чрез вяра.